

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2018

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Λουκ. ιη' 10 - 14)
28 Ιανουαρίου 2018**

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, μὲ τὴν ὁποία ἀρχίζει ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου, εἶναι ἓνα μάθημα περὶ προσευχῆς. Δὲν εἶναι τυχαῖο ἄλλωστε ὅτι ἡ παραβολὴ αὐτὴ τοποθετεῖται στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς περιόδου. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς καλεῖ σὲ περισσότερη καὶ ἐντατικότερη προσευχή, μᾶς διδάσκει ταυτόχρονα καὶ πῶς πρέπει νὰ προσευχόμεσθε.

Τὸ πρῶτο ποὺ ὑπογραμμίζει ὁ Κύριος στὴν παραβολὴ εἶναι ἡ σωστὴ στάση κατὰ τὴν προσευχή. Ὁ Φαρισαῖος «σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσήχετο». Στάθηκε ὄρθιος. Σὲ μέρος κεντρικὸ καὶ ἐμφανὲς γιὰ νὰ τὸν βλέπουν ὅλοι. Καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται «πρὸς ἑαυτόν». Δηλαδὴ ἀπηύθυνε τὴν προσευχὴ στὸν ἑαυτό του καὶ ὄχι στὸν Θεό. Σὰν νὰ ἔστησε μπροστὰ τοῦ ἓνα ἄγαλμα ἢ σὰν νὰ βρισκόταν μπροστὰ σ' ἓνα καθρέπτη, ἄρχισε νὰ προσκυνᾷ τὸν ἑαυτό του ἢ μᾶλλον τὸ εἶδωλο τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ Τελώνης ἀντιθέτως πῆρε ἄλλη στάση. Στάθηκε μακριά, παράμερα. Δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσει στὸν οὐρανό. Κρυμμένος ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων κτυποῦσε τὸ στήθος του καί, καθὼς προσευχόταν, ἦταν συγκεντρωμένος μέσα του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ στάση τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς. Ὁ ἄνθρωπος νὰ στέκεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ βαθύ σεβασμό, μὲ ἅγιο φόβο, μὲ συναίσθηση ἀμαρτωλότητος. Νὰ μὴν ἀφήνει οὔτε τὰ μάτια του οὔτε τὰ αὐτιά του οὔτε τοὺς λογισμοὺς του νὰ σκορπίσουν γύρω του, ἀλλὰ νὰ εἶναι συγκεντρωμένος μέσα του.

Ἐπάρχουν τρία εἶδη προσευχῆς. Ἡ ἱκετευτικὴ, ἡ εὐχαριστιακὴ καὶ ἡ δοξολογικὴ. Ὁ Τελώνης αἰσθανόμενος ἀνάξιος προσευχήθηκε ἱκετευτικά. Ὁ Φαρισαῖος συναισθανόμενος πῶς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, ἐπειδὴ τὰ εἶχε ὅλα, προσευχήθηκε δοξολογικά. Μόνο ποὺ δὲν ἦταν εὐχαριστία πρὸς τὸν Θεὸ ἢ προσευχὴ του. Οὐσιαστικὰ ἦταν ἓνας αὐτοέπαινος. Μία ὑποκρισία καὶ μία εὐχαριστία στὸν ἑαυτό του. «Σὲ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μὲ ἔκανες τόσο καλὸ καὶ ξεχωριστὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους». Αὐτὸ ἔλεγε. Ἀντίθετα ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνη ἦταν ἀπλή καὶ σύντομη. «Ὁ Θεός, ἰλάσθητι μοι τῷ ἀμαρτωλῷ». Θεέ μου, λυπήσου με τὸν ἀμαρτωλό, ἔλεγε.

Ἡ εὐπρόσδεκτη στὸν Θεὸ προσευχὴ, εἴτε ἱκεσία εἶναι εἴτε εὐχαριστία εἴτε δοξολογία, ἔχει ὡς βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς τὴ συντριβή, τὴν ταπείνωση, τὴ συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλό-

τητος, καὶ τὴ συγκέντρωση τῆς προσοχῆς μέσα στὴν καρδιά. Ἀλλιῶς κατανατᾶ μία συνήθεια, ἕνας τύπος ἢ ἀκόμη χειρότερα γίνεται ἐπίδειξη.

Ἄθωωμένος καὶ δίκαιος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν Ναὸ στὸ σπίτι του ὁ Τελώνης καὶ ὄχι ὁ Φαρισαῖος. Τὸ ἔλεος, τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγαλλίαση τῆς συμφιλίωσης μὲ τὸν Θεὸ πῆρε ὁ Τελώνης καὶ ὄχι ὁ Φαρισαῖος, ἐπειδὴ ἡ προσευχὴ τοῦ Φαρισαίου ἦταν μία αὐτοδικαίωση, ἐνῶ ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνη ἦταν μία αὐτοκαταδίκη.

«Φαρισαίου φύγωμεν ὑψηγορίαν καὶ Τελώνου μάθωμεν τὸ ταπεινὸν ἐν στεναγμοῖς».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ προσευχή. Ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δικαιώσει, νὰ μᾶς ἐνώσει λυτρωτικὰ μὲ τὸν Θεὸ καὶ νὰ μᾶς δώσει τὴν ἰσορροπία στὴ ζωὴ καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, Ἀμήν.

[dkpdf-button]